

Wydawnictwo C.H.Beck Sp. z o.o.

WSKAZÓWKI EDYTORSKIE DLA AUTORÓW

I. STOSOWANIE SKRÓTÓW	2
1. Akty normatywne	2
2. Nazwy organów orzekających oraz nazwy czasopism	4
3. Inne skróty	5
II. ZASADY POWOŁYWANIA LITERATURY I ORZECZNICTWA	5
1. Funkcja i treść przypisów	5
2. Zakres powoływania literatury i orzecznictwa	6
3. Sposób powoływania orzeczeń	7
4. Sposób powoływania literatury	9
III. PIŚMIENNICTWO ZAMIESZCZONE W WYKAZIE SKRÓTÓW	13
IV. Pogrubienia i marginalia	13
VI. POZOSTAŁE UWAGI	15
VI. WYMAGANIA FORMALNE DLA POSZCZEGÓLNYCH SERII	15
1. Wymagania wspólne dla wszystkich serii	15
2. Wymagania szczegółowe	16
3. Wymagania konstrukcyjne dla poszczególnych serii:	16
ZAŁĄCZNIKI	19
ZAŁĄCZNIK NR 1	19
ZAŁĄCZNIK NR 2	22

I. STOSOWANIE SKRÓTÓW

1. Akty normatywne

Sposób skróconego cytowania źródeł prawa powinien być zamieszczony na początku każdego tomu.

Skróty stosowane we wszystkich publikacjach muszą być zgodne ze skrótami stosowanymi przez Wydawnictwo (wyjątkowe sytuacje np. błędny merytorycznie skrót, należy uzgodnić z Wydawcą).

Wyszukiwarka skrótów stosowanych w Wydawnictwie dostępna jest na stronie:

<https://zefir.beck.pl/index.html#/abbreviations> Login: redakcja, hasło: redakcja

Jeśli brakuje danego skrótu w wyszukiwarce skrótów należy go stworzyć, biorąc pod uwagę sposób tworzenia skrótów beckowskich i przesłać propozycję skrótu wraz z rozwinięciem do wydawcy, który prosi o dodanie skrótu do bazy.

Akty normatywne, które nie są w danym tomie cytowane w sposób skrócony, należy powoływać, podając kolejno: nazwę aktu i (z wyjątkiem ustaw) nazwę organu, który go wydał, datę wydania, tytuł, miejsce publikacji. Jeżeli akt normatywny był zmieniony, po podaniu miejsca publikacji należy dodać słowa „ze zm.”. Jeżeli został opublikowany tekst jednolity danego aktu prawnego, należy powoływać jego miejsce publikacji poprzedzone dopiskiem „t.j.”.

Skrócony sposób cytowania w odniesieniu do aktów normatywnych należy stosować tylko wówczas, gdy dany akt jest powoływany w obrębie tomu wielokrotnie (co najmniej cztery – pięć razy). W przeciwnym razie należy podawać tytuł aktu w pełnym brzmieniu.

W przypadku ustaw nowelizowanych przyjęty skrót (np. GospNierU) dla oznaczenia ustawy o gospodarce nieruchomościami odnosi się zawsze do aktu normatywnego w brzmieniu aktualnie obowiązującym.

Odwołanie się do konkretnej nowelizacji aktu cytowanego w sposób skrócony następuje przez dodanie na początku skrótu liter „Zm” oraz opatrzenie całego skrótu datą, (np. ZmKC z 1996 r.). Jednocześnie należy w przypisie (w Systemach, a przy pierwszym powołaniu w komentarzach) podać pełny tytuł ustawy, datę jej wydania oraz publikator.

Jeżeli jest więcej niż jedna zmiana z tego samego roku, należy wówczas dodać na początku skrótu liter „Zm”. Konieczne jest również opatrzenie całego pełną datą (dzień, miesiąc, rok), należy również w przypisie podać jej pełny tytuł, datę wydania oraz publikator.

Jeżeli w wykazie skrótów zawarte są skróty oznaczające nazwę aktu lub organu, który wydał dany akt, należy je stosować; czyli używać słowa „rozp.” Na określenie rozporządzenia, „Min.” – ministra. Nie należy natomiast skracać samej nazwy organu, który wydał dany akt np.: rozp. Min. Sprawiedliwości (a nie rozp. Min. Sprawiedl.); wyjątkiem jest skrót RM na oznaczenie Rady Ministrów (rozp. RM – a nie rozp. Rady Ministrów).

Przy podawaniu miejsca publikacji, rok wydania zamieszczamy tylko wtedy, gdy różni się on od daty samego aktu normatywnego.

Przykłady:

rozp. RM z 3.1.1996 r. w sprawie Wolińskiego Parku Narodowego (Dz.U. Nr 4, poz. 30);
ustawa z 26.4.1964 r. – Kodeks cywilny (t.j. Dz.U. z 2018 r. poz. 1025)

Przykład System:

ZmKPC z 5.12.2008 r.¹

¹Ustawa z 5.12.2008 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. Nr 234, poz. 1571)

Przykład Komentarz:

ZmKPC z 30.5.2008 r. (ustawa z 30.5.2008 r. o zmianie ustawy – Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw, Dz.U. Nr 116, poz. 731).

Przykład publikatory UE

Forma pełna (pierwsze powołanie aktu): Rozporządzenie Rady (EWG) Nr 3072/95 z 22.12.1995 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku ryżu (Dz.Urz. WE L Nr 329, s. 18)

Jeśli rok wydania aktu nie jest taki sam jak rok wydania Dziennika Urzędowego, wtedy dodajemy go do miejsca publikacji: Rozporządzenie Rady WE Nr 1/2005 z 22.12.2004 r. w sprawie ochrony zwierząt podczas transportu i związanych z tym działań oraz zmieniające dyrektywy 64/432/EWG i 93/119/WE oraz rozporządzenie WE Nr 1255/97 (Dz.Urz. UE L z 2005 r. Nr 3, s. 1).

Forma skrócona (przy kolejnych powołaniach, a także w wykazie skrótów): Rozporządzenie Nr 3072/95

UWAGA:

- nazwy unijnych aktów prawnych prawa wtórnego pisze się małymi literami (rozporządzenie, dyrektywa, decyzja), nazwy traktatów – zgodnie z przyjętym w Polsce zwyczajem, czyli „Traktat o Unii Europejskiej”, „Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej”),
- skróty od aktów prawa wtórnego tworzy się przez powołanie rodzaju danego aktu oraz jego Numeru – Rozporządzenie Nr 3072/95;
- w wypadku aktów prawa pierwotnego stosuje się TFUE, TUE, prawidłowym skrótem Dziennika Urzędowego UE jest Dz.Urz. UE

SKRÓTY OBCYCH AKTÓW PRAWNYCH

KC austr.

Kodeks cywilny austriacki z 1.6.1811 r. (ABGB – *Allgemeines Bürgerliches Gesetzbuch*, Justizgesetzsammlung Nr 946/1811)¹

KC franc.

Kodeks cywilny francuski z 21.3.1804 r. (Cciv – *Code civil*)²

KC niem.

Kodeks cywilny niemiecki z 18.8.1896 r. (BGB – *Bürgerliches Gesetzbuch*, BGBI I S. 42, FNA 400–2)³

KC szwajc.

Kodeks cywilny szwajcarski z 10.12.1907 r. (ZGB – *Zivilgesetzbuch*, SR. 210. AS 24 233, 27 207 und BS 2 3)⁴

KC włos.

Kodeks cywilny włoski z 16.3.1942 r. (CC – *Codice Civile*, Gazzetta Ufficiale, n 79 del 4.4.1942 r.)⁵

OR

Prawo obligacyjne szwajcarskie z 30.3.1911 r. (OR – *Obligationenrecht*, SR 220. AS 27 317 und BS 2 199)⁶

RozpRzym I

rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) Nr 593/2008 z 17.6.2008 r. w sprawie prawa właściwego dla zobowiązań umownych (Dz.Urz. UE L 2008 Nr 177, s. 6)

2. Nazwy organów orzekających oraz nazwy czasopism

Należy stosować według listy otrzymanej w załączeniu. W odniesieniu do sądów okręgowych oraz apelacyjnych podawać należy również odpowiednią nazwę miejscowości (np. SA w Gdańsku).

Zob. Załącznik Nr 1.

¹ Tekst dostępny na stronie:

<http://www.ris.bka.gv.at/GeltendeFassung/Bundesnormen/10001622/ABGB%2c%20Fassung%20vom%2006.11.2012.pdf>

² Tekst dostępny na stronie:

<http://www.legifrance.gouv.fr/affichCode.do?dateTexte=20121106&cidTexte=LEGITEXT000006070721&fastReqId=1018799035&fastPos=1&oldAction=rechCodeArticle>

³ Tekst dostępny na stronie: <http://www.gesetze-im-internet.de/bundesrecht/bgb/gesamt.pdf>

⁴ Tekst dostępny na stronie: <http://www.admin.ch/ch/d/sr/2/210.de.pdf>

⁵ Tekst dostępny na stronie: <http://www.rcscuola.it/disciplina/ccivile.pdf>

⁶ Tekst dostępny na stronie: <http://www.admin.ch/ch/d/sr/2/220.de.pdf>

3. Inne skróty

Do niniejszych wskazań zostaje dołączona lista najczęściej stosowanych skrótów językowych (np. jw. – jak wyżej; s. – strona). Stosowanie skrótów zamieszczonych na liście jest obowiązkowe, przy uwzględnieniu ogólnie obowiązujących norm językowych.

Redaktorzy tomów mogą, stosownie do potrzeb, wprowadzić także skróty niezawarte w przedstawionym wykazie.

Zob. Załącznik Nr 2

II. ZASADY POWOŁYWANIA LITERATURY I ORZECZNICTWA

1. Funkcja i treść przypisów

Przypisy w tekście powinny pełnić funkcję dokumentacyjną. Należy posługiwać się nimi w taki sposób, aby swoim rozmiarem przypisy nie przytłoczyły zasadniczej materii wyводу. Nie jest dopuszczalne prowadzenie w treści przypisów polemiki na marginesie zasadniczego nurtu wyводу. Wszelka dyskusja powinna być zawarta w tekście głównym. Dozwolone są jednak w tekście przypisów krótkie uwagi pozwalające lepiej zrozumieć stanowisko cytowanego autora lub znaczenie powoływanego orzeczenia. W przypisach należy zamieszczać odesłania do pozycji bibliograficznych, a także do orzecznictwa oraz glos. W przypadku aktów normatywnych nieobjętych skróconym sposobem cytowania tytuł i datę aktu należy umieszczać w tekście głównym, w przypisie zaś miejsce publikacji. Odwołania do konkretnych przepisów prawnych należy umieszczać w tekście głównym w nawiasach, a nie w przypisach.

Przypisy otrzymują numerację ciągłą w ramach rozdziału.

W przypisach nie stosujemy op. cit. Zawsze stosujemy skrót tytułu (skracamy tytuł w taki sposób, by był „znaczący”). Szczególnie jest to ważne w tytułach, które zaczynają się tak samo. Stosujemy natomiast „*ibidem*” do publikacji powoływanej powyżej.

UWAGA:

Przypisy w seriach komentarzowych są wciągnięte w tekst. W formie przypisów podawane są jedynie zmiany komentowanego aktu prawnego.

Przykład:

Warunek zawieszający niemożliwy do spełnienia pociąga za sobą nieważność czynności prawnej (art. 94 KC). Odmiennie jednak uchwała SN z 17.4.1987 r. (IV CR 156/87, OSN 1988, Nr 12, poz. 176 z glosą kryt. *W.J. Katnera*, PiP 1989, Nr 10).

2. Zakres powoływania literatury i orzecznictwa

Polską literaturę naukową należy, co do zasady, powoływać wyczerpująco. W wypadku, gdy w odniesieniu do danej kwestii wypowiadało się bardzo wielu autorów, dopuszczalne jest pomijanie tych publikacji, w których następuje jedynie przyłączenie się do wcześniejszych wypowiedzi, bez rozwinięcia dodatkowej argumentacji, zwracając jednak uwagę na konieczność powoływania literatury najnowszej.

W Systemie Prawa Prywatnego zasadą jest powoływanie jedynie literatury polskiej. Odwoływanie się do autorów zagranicznych powinno następować wyłącznie w odniesieniu do koncepcji, które miały fundamentalny wpływ na rozwój myśli prawniczej w skali międzynarodowej. Nawet jednak w tych sytuacjach odwołanie powinno następować wyłącznie do autora i jego koncepcji, bez szczegółowego powoływania bibliograficznego. Pozycje literatury obcej, cytowane wbrew tym zasadom, będą usuwane w toku opracowania redakcyjnego.

W pozostałych Systemach i w Komentarzach pozycje literatury obcej są dopuszczalne.

Pozycje literatury powinny być opatrzone numerem strony. Jeśli Autor ma na myśli całe opracowania, dodajemy „*passim*”. Jeśli Autorzy odwołują się do pozycji publikowanych w Legalisie dopuszczalne jest podawanie odwołania do artykułu i Nb albo do rozdziału i Nb, bez podawania numeru strony.

UWAGA: w publikacjach występują dwa sposoby powoływania pozycji literaturowych.

Wykaz skrótów. Piśmiennictwo

Pozycje literaturowe kluczowe dla omawianego tematu/komentowanego aktu prawnego, przywoływane często w danej publikacji powinny zostać zamieszczone w wykazie skrótów do danej publikacji jako Piśmiennictwo.

Takie skróty literaturowe są powoływane odmiennie od pozostałych, z pominięciem inicjału imienia Autora/Redaktora naukowego.

Przykład:

Gniewek, Machnikowski, Komentarz KC..... Kodeks cywilny. Komentarz (red. *E. Gniewek, P. Machnikowski*), Warszawa 2013, 2016

Publikacje znajdujące się w wykazie piśmiennictwa zamieszczonym w wykazie skrótów nie powinny znaleźć się w wykazach literatury przy rozdziale.

Wykaz literatury przy rozdziale/artykule itp.

Drugi sposób to publikacje znajdujące się w wykazie literatury przy rozdziale, artykule itp. Powoływane są wówczas w literaturze w całości, a w tekście w skrócie, zawsze jednolicie.

Przykład:

D. Miqsik, Reguła rozsądku w prawie antymonopolowym. Studium prawnoporównawcze, Kraków 2004

W tekście powoływana jako: *D. Miqsik*, Reguła rozsądku, s. 25.

3. Sposób powoływania orzeczeń

Zasadą jest obszerne cytowanie orzecznictwa Sądu Najwyższego. Podobnie jak w odniesieniu do literatury, w razie bardzo dużej liczby wypowiedzi judykatury prezentujących to samo stanowisko, należy cytować te orzeczenia, które wywarły wpływ na ukształtowanie się danego kierunku oraz te, które wprowadzają argumenty na rzecz przyjętego stanowiska. Pozostałe wypowiedzi judykatury mogą być cytowane selektywnie.

Powołując dane orzeczenie należy zawsze określić jego charakter (uchwała, wyrok, postanowienie – skrótem: uchw., wyr., post.).

W odniesieniu do orzeczeń SN wydawanych w powiększonym składzie należy podawać także Izbę, w której wydano dane orzeczenie.

Przykład:

uchw. SN (PSIAPiUS) z 7.3.1995 r. – jest sposobem powołania się na uchwałę Sądu Najwyższego zapadłą w pełnym składzie Izby Administracyjnej, Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, zaś:

uchw. SN (7) – sposobem powołania się na uchwałę zapadłą w składzie siedmiu sędziów Sądu Najwyższego.

Zasadą jest cytowanie danego orzeczenia tylko w jednym publikatorze. Jeżeli orzeczenie było publikowane w zbiorze urzędowym SN, powołujemy tę właśnie publikację (OSN), chyba że orzeczenie jest publikowane gdzie indziej (np. w OSP) łącznie z glosą.

Jeżeli do danego orzeczenia zostały opublikowane glosy należy cytować pełen ich wykaz, przy czym należy dążyć do zamieszczania na pierwszym miejscu glosy, która – zdaniem autora – ma zasadnicze

znaczenie dla danego zagadnienia. Przy powoływaniu glos dopuszcza się krótką wzmiankę na temat jej charakteru (glosa aprobująca, krytyczna lub częściowo krytyczna). Cytowanie glosy następuje przez podanie czasopisma oraz numeru, w czasopismach operujących pozycjami (jak OSP), także pozycji, jednakże bez numeru strony. Podanie strony dopuszczalne jest w wypadku odwołania się do konkretnego poglądu.

Orzeczenia należy cytować zamieszczając kolejno: charakter orzeczenia, organ orzekający, datę, sygnaturę, miejsce publikacji.

Przykład:**System:**

³¹ Tak zwłaszcza uchw. SN z 15.2.1978 r., III CZP 1/78, niepubl.

³² Odmienne jednak uchw. SN z 17.4.1987 r., IV CR 156/87, OSN 1988, Nr 12, poz. 176 z glosą kryt. *W. J. Katnera*, PiP 1989, Nr 10.

³³ Zob. wyr. NSA z 28.12.1994 r., V SA 1507/94, OSP 1996, Nr 7–8, poz. 131.

³⁴ Zob. post. SA w Katowicach z 4.7.1995 r., I ACr 284/95, OSP 1996, Nr 4, poz. 182.

Dopuszczalne (choć niezalecane) jest podanie w tekście głównym danych obejmujących charakter oraz datę wydania danego orzeczenia, zaś w przypisie sygnatury i daty publikacji.

Komentarz:

Stanowisko to SN podtrzymał w wyroku z 22.12.1997 r. (II CKN 546/97, OSN 1998, Nr 7–8, poz. 119).

Odmienne jednak uchwała SN z 17.4.1987 r. (IV CR 156/87, OSN 1988, Nr 12, poz. 176 z glosą kryt. *W.J. Katnera*, PiP 1989, Nr 10).

Przykład:

Orzeczenie Europejskiego Trybunału Praw Człowieka

Por. wyr. ETPC: z 28.6.1990 r. *Obermeier v. Austria* (skarga Nr 11761/85, A179)

Orzeczenia TSWE i TSUE (TSWE ← **1.12.2009 r.** → TSUE)

Wyr. TSWE z 11.6.2009 r., C-529/07 *Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli AG v. Franz Hauswirth GmbH*, ECLI:EU:C:2009:361.

Wyr. TSUE z 18.6.2002 r., C-299/99, *Koninklijke Philips Electronics NV v. Remington Consumer Products Ltd.*, ECLI:EU:C:2002:377.

Podając metrykę promulgacyjną wyroków sądów unijnych, bez względu na datę ich wydania, stosuje się europejską sygnaturę orzecznictwa (ECLI – European Case Law Identifier), zgodnie z oznaczeniem podanym w internetowej bazie orzecznictwa sądów unijnych (www.curia.europa.eu). W razie wątpliwości, TS wprowadził ECLI 24.03.2014 r. i od tego czasu przy cytowaniu orzeczeń obowiązkowe jest podawanie tego numeru.

UWAGA: W braku publikatora „papierowego” powinien być powoływany Legalis. Niedopuszczalne jest powoływanie Lexa. Jeśli nie ma orzeczenia w Legalisie, powołujemy CBOSA, piszemy „niepubl.” albo zaznaczamy z prośbą o dodanie orzeczenia do bazy Legalisowej. Odmienne ustalenia mogą obowiązywać po uzgodnieniu z Autorem.

4. Sposób powoływania literatury

System Prawa Prywatnego

Pozycje cytowane w obrębie danego rozdziału więcej niż 3 razy powinny być zamieszczane w usytuowanym na początku rozdziału wykazie literatury i powoływane zgodnie z tym wykazem (zob. IV. Wykazy literatury).

Co do pozostałych pozycji, pierwsze powołanie następuje w postaci pełnej. W razie powołania kilkakrotnego, przy następnych cytowanych należy stosować formę skróconą. Przy odległości większej należy ponownie zastosować cytowanie pełne. Kluczem do tworzenia skrótu jest początek tytułu, z tendencją do jak najzwięźlejszego ujęcia. Nie należy jednak tworzyć skrótu składającego się wyłącznie ze słowa „Prawo” itp.

a) System Prawa Administracyjnego, System Prawa Handlowego, System Prawa Medycznego, Komentarze

System Prawa Administracyjnego, System Prawa Handlowego, System Prawa Medycznego, Komentarze – jeśli autorzy sami podadzą wykazy literatury postępujemy jak przy Systemie Prawa Prywatnego. Jeśli nie ma wykazów literatury, należy je przygotować z przypisów, a w przypisach od razu skrócić powołania (pozycja będzie bowiem w wykazie literatury na początku rozdziałów).

W przypadku pozycji wieloautorskich albo pozycji pod redakcją należy je powoływać w wykazie literatury ze wszystkimi nazwiskami (w kolejności alfabetycznej, wg nazwiska pierwszego autora) oraz z zaznaczeniem nazwisk redaktora/ów – raz, a nie wielokrotnie.

Dzieła umieszczone w spisach literatury należy cytować w sposób skrócony (z dodaniem numeru strony), już przy pierwszym powoływaniu. Skrócony sposób cytowania tej samej pracy musi być identyczny we wszystkich rozdziałach danego tomu.

W odniesieniu do poszczególnych rodzajów literatury prawniczej należy stosować zasady następujące:

b) monografie, podręczniki, studia, opracowania zbiorowe

Powołując monografię należy podawać kolejno: pierwszą literę imienia autora, jego nazwisko (kursywą), tytuł pracy, miejsce wydania, rok oraz numer strony. Nie należy natomiast zamieszczać nazwy wydawnictwa.

Przykład:

E. Norek, Przedsiębiorstwo jako podmiot obrotu gospodarczego, Warszawa 1997, s. 33.

Monografię kilku autorów, w której nie wyodrębniono autorów poszczególnych partii, powołujemy tak samo, jak monografię jednego autora.

Przykład:

J. Barta, R. Markiewicz, Prawo autorskie w Światowej Organizacji Handlu [WTO], Kraków 1996, s. 69.

Jeżeli w monografii zaznaczono autorów poszczególnych części dzieła, cytując podajemy pierwszą literę imienia i nazwisko autora danej partii materiału, następnie powołujemy pierwszą literę imienia i nazwisko współautora (współautorów) pracy, tytuł całej monografii, miejsce i rok wydania oraz stronę.

Przykład:

J. Malarczyk, w: *L. Dubel, J. Malarczyk*, Historia doktryn polityczno-prawnych, Lublin 1996, s. 85.

Monografię autorstwa więcej niż trzech autorów z zaznaczonym autorstwem poszczególnych części oraz podanym redaktorem opracowania, cytujemy, wymieniając pierwszą literę imienia i nazwisko autora danej partii, tytuł całości opracowania, w nawiasie powołujemy redaktora monografii, następnie podajemy miejsce, rok wydania i stronę.

Przykład:

M. Kalinowski, w: *Prawo finansowe* (red. *W. Wójtowicz*), Warszawa 1997, s. 324.

Zasady cytowania monografii należy stosować także do podręczników.

Przykład:

A. Wolter, J. Ignatowicz, K. Stefaniuk, *Prawo cywilne. Zarys części ogólnej*, Warszawa 2002, s. 43.

D. Krupa, w: *Postępowanie cywilne* (red. *H. Mądrzak*), Warszawa 1997, s. 13.

Studia i inne publikacje wchodzące w skład opracowań zbiorowych powołujemy, podając pierwszą literę imienia autora, jego nazwisko oraz temat rozprawy naukowej. Następnie cytujemy tytuł całości, miejsce i rok jego opublikowania. Jeżeli publikacja podaje nazwisko redaktora lub redaktorów (maksymalnie dwóch), należy także zacytować ich nazwiska.

Przykład:

S. Wójcik, *Stosowanie przepisów prawa zobowiązań w zakresie prawa rzeczowego*, w: *Studia z prawa zobowiązań* (red. *Z. Radwański*), Warszawa–Poznań 1979.

c) czasopisma

Artykuły cytujemy, podając pierwszą literę imienia autora, jego nazwisko, tytuł artykułu, skrót

Wydawnictwo C.H.Beck; 00-203 Warszawa, ul. Bonifraterska 17; Telefon (48 22) 33 77 600; Fax (48 22) 33 77 601

Konto: Bank Pekao S.A. o nr 27124062471111000049738489

Sąd Rejonowy dla miasta stołecznego Warszawy KRS 0000 155734; REGON 010178701; NIP 522-010-50-28 Kapitał Spółki: 88 000,– zł

nazwy czasopisma, rok i numer wydania oraz stronę. Powołanie numeru strony następuje tylko wówczas, gdy odwołanie następuje do konkretnego poglądu autora, a nie do artykułu jako całości.

Określenie (Nr), należy stosować także w odniesieniu do czasopisma, które (jak np. PiP, ZNUJ czy RPEiS) posługują się nazwą „zeszyt”.

Przykład:

M. Pyziak-Szafnicka, Kilka uwag na temat ochrony przed narzuceniem nieuczciwych warunków umowy, PPH 1994, Nr 9.

A. Szewc, Dzieła naukowe i ich status w prawie autorskim, PiP 1997, Nr 10, s. 23.

Cytując wydawnictwa publikowane nieregularnie, podajemy ich numer kolejny i rok wydania. W czasopismach operujących seriami podajemy nazwę serii, numer kolejny w ramach serii oraz rok wydania. Wszystkie numery należy cytować zgodnie z tym jak jest to podane przez wydawcę – więc odpowiednio przez podanie numeracji rzymskiej lub arabskiej.

Przykład:

T. Zieliński, Stosowanie przepisów i pojęć prawa cywilnego w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych, SC, t. XXXV, 1989.

d) komentarze, System Prawa Cywilnego

W celu zapewnienia jednolitości edycji, do niniejszych wskazań zostaje załączony wykaz podstawowych komentarzy oraz sposób ich skróconego powoływania.

Cytowanie powinno następować poprzez podanie nazwiska autora oraz skróconej wersji tytułu komentarza, tomu, roku, wydania, następnie alternatywnie numeru strony lub artykułu i numeru brzegowego.

Przykład:

S. Sołtysiński, w: Komentarz KH, t. I, 1997, art. 75, Nb 2.

Odwołanie do Systemu prawa cywilnego powinno następować przez zastosowanie skrótu System PrCyw, podanie numeru tomu, roku wydania oraz strony. W odniesieniu do tomu I należy podawać także rok wydania.

Przykład:

B. Gawlik, w: System PrCyw, t. I, 1985, s. 744.

J.S. Piątkowski, w: System PrCyw, t. IV, s. 112.

e) prace niepublikowane

Przykład:

C. Mróz, Konsekwencje prawne wniesienia wkładów do spółki cywilnej w świetle art. 862 k.c., (niepubl.)

III. PIŚMIENNICTWO ZAMIESZCZONE W WYKAZIE SKRÓTÓW

Na początku każdego tomu (przy wykazie skrótów) zamieszczony zostanie krótki wykaz literatury fundamentalnej dla danego tomu. Wykaz ten będzie zawierał pełne tytuły dzieł oraz ich odpowiednie skróty.

Przykład:

Smyczyński, Prawo rodzinne,
1997 (1999, 2003, 2005, 2009)

T. Smyczyński, Prawo rodzinne i opiekuńcze,
Warszawa 1997, 1999, 2003, 2005, 2009

IV. Pogrubienia i marginalia

W komentarzach należy pogrubiać „tytuł” tezy. Na początku tezy powinno się znaleźć zdanie informujące o jej treści, należy je wówczas pogrubzić.

Przykład:

3. Rejestracja podatnika dla celów VAT – art. 360, 361. W art. 360–361 Dyrektywy zawarte są regulacje określające zasady rejestracji podatnika spoza Wspólnoty w wybranym państwie UE.

Zgodnie z art. 360 i art. 361 ust. 1 Dyrektywy, podatnik niemający siedziby ma obowiązek zgłoszenia państwu członkowskiemu identyfikacji rozpoczęcie działalności, przekazując drogą elektroniczną następujące dane: (...)

W publikacjach stosuje się też pogrubienia w celu zwrócenia uwagi na najważniejsze pojęcia. Należy zwrócić uwagę na to, by pogrubione było jedynie hasło albo najważniejszy fragment zdania. Traci sens pogrubianie całych zdań albo większych fragmentów komentarza.

Przykład:

Postępowanie kasacyjne nie ma już charakteru rozpoznawczego, lecz **kontrolny**. Sąd Najwyższy jest sądem prawa, rozpoznając skargę kasacyjną, nie rozpoznaje merytorycznie sprawy.

Skarga kasacyjna nie jest środkiem prawnym, który przysługuje powszechnie, wszystkim obywatelom we wszystkich sprawach. **Skarga kasacyjna jest środkiem zaskarżenia wyjątkowym i nadzwyczajnym** przysługującym od orzeczeń prawomocnych sądu drugiej instancji i ogranicza się do spraw o istotnym znaczeniu prawnym. Sąd Najwyższy rozstrzyga sprawy precedensowe mające znaczenie dla rozwoju prawa albo służące ujednoliceniu orzecznictwa. Instytucja skargi kasacyjnej wiąże się z funkcją i zadaniami Sądu Najwyższego.

W publikacjach z serii Prawo sądowe stosujemy **marginalia**: hasła mające na celu zwrócenie uwagi na najważniejsze elementy danego środka prawnego. W czasie redakcji merytorycznej zaleca się wykonanie tego w formie komentarza do początku danego akapitu.

Przykład:

Skarga kasacyjna nie jest środkiem prawnym, który przysługuje powszechnie, wszystkim obywatelom we wszystkich sprawach. **Skarga kasacyjna jest środkiem zaskarżenia wyjątkowym i nadzwyczajnym** przysługującym od orzeczeń prawomocnych sądu drugiej instancji i ogranicza się do spraw o istotnym znaczeniu prawnym. Sąd Najwyższy rozstrzyga sprawy precedensowe mające znaczenie dla rozwoju prawa albo służące ujednoliceniu orzecznictwa. Instytucja skargi kasacyjnej wiąże się z funkcją i zadaniami Sądu Najwyższego.

VI. POZOSTAŁE UWAGI

Wewnętrzne spisy

W Systemach bezpośrednio pod tytułem danego rozdziału należy zamieścić jego skrócony spis treści, który będzie obejmował literaturę i kolejne paragrafy wraz z odpowiednimi numerami brzegowymi (zob. strona przykładowa).

Daty

Powołując datę w tekście należy stosować cyfry arabskie (np. 1.6.1997 r.).

Wyrazy oraz zwroty obcojęzyczne zastosowane w tekście należy pisać kursywą.

Kursywą należy pisać także imiona (inicjały) i nazwiska.

Cytaty z aktów prawnych

Cytowane artykuły, fragmenty innych ustaw lub całe akty w treści komentarza należy wyróżnić jako tekst nieautorski *petitem* i umieścić w cudzysłowach.

Cytaty

Cytaty zapisujemy w cudzysłowach, prostą czcionką. Cytat w cytacie zaznaczamy ostrokątnym francuskim cudzysłowem wewnętrznym: «.....» (w Systemie Prawa Administracyjnego odwrotnie: ».....«). Skrót w cytacie oznaczamy nawiasami (...). Każdy cytat powinien być uzupełniony pełnym adresem bibliograficznym i numerem strony, z której pochodzi cytat. W cytatach ani w treści aktów prawnych (poszczególnych artykułów) nie powinno się wprowadzać żadnych zmian językowych, stylistycznych ani interpunkcyjnych.

Tabele, ilustracje

Tabele i ilustracje powinny być numerowane w ciągu w całej książce, chyba że jest ich dużo: wówczas numeracja w ramach rozdziału: 1.1; w rozdz. 2 – 2.1 itd.

Jeśli tabela albo ilustracja zostały opracowane na podstawie danych pochodzących z cudzych prac albo autor wykorzystuje cudze rysunki, powinno być podane ich źródło.

Ważne daty:

EWG ← 1.11.1993 r. → WE

TSWE ← 1.12.2009 r. → TSUE

VI. WYMAGANIA FORMALNE DLA POSZCZEGÓLNYCH SERII

1. Wymagania wspólne dla wszystkich serii

Autor powinien – wraz z plikiem tekstowym publikacji – dostarczyć do niej:

- 1) spis treści,
- 2) wykaz skrótów,

Wydawnictwo C.H.Beck; 00-203 Warszawa, ul. Bonifraterska 17; Telefon (48 22) 33 77 600; Fax (48 22) 33 77 601

Konto: Bank Pekao S.A. o nr 27124062471111000049738489

Sąd Rejonowy dla miasta stołecznego Warszawy KRS 0000 155734; REGON 010178701; NIP 522-010-50-28 Kapitał Spółki: 88 000,– zł

- 3) bibliografię,
- 4) komplet recenzji wymaganych w toku uzyskiwania danego stopnia naukowego,
- 5) tłumaczenie tytułu na język obcy (angielski, niemiecki albo francuski) – w przypadku monografii i czasopism,
- 6) streszczenie po angielsku – w przypadku monografii i czasopism,
- 7) słowa kluczowe po polsku i po angielsku – w przypadku monografii i czasopism.

2. Wymagania szczegółowe

Standardy kwalifikacyjne dotyczące monografii i czasopism są opisane w dokumencie Standardy kwalifikacji monografii C.H.Beck - <https://www.beck.pl/zasady-publicacji/standardy-kwalifikowania-utworow/>

3. Wymagania konstrukcyjne dla poszczególnych serii:

a) Monografie

Podział wewnętrzny na

Rozdziały

Paragrafy

Punkty rzymskie

Punkty arabskie

Przykład:

- § 6. Szczegółowe klauzule porządku publicznego
 - I. Uwagi ogólne
 - II. Krytyka szczegółowych klauzul porządku publicznego
 - III. Przykłady szczegółowych klauzul porządku publicznego występujących lub planowanych w prawie unijnym i międzynarodowym
 - IV. Przykłady szczegółowych klauzul porządku publicznego występujących w obcych systemach prawnych
 - 1. Amerykański SPEECH Act
 - 2. Szczegółowe klauzule porządku publicznego w ustawach kolizyjnych różnych państw

b) Komentarze

Podział wewnętrzny na:

Artykuły (układ wewnętrzny na działy, rozdziały, tytuły itp. uzależniony od układu wewnętrznego aktu prawnego)

Punkty rzymskie

Litery wielkie

Litery małe

Numerowane tezy z haselkami, po których następuje przyporządkowana merytorycznie treść komentarza.

Przykład:

- I. Uwagi wstępne
 - A. Historyczne wzorce konstytucyjne
 - a. Uwagi wstępne
 - 1. Dwie konstytucje. Poszukując w Polskiej tradycji konstytucyjnej odwołań do dobra wspólnego jako fundamentalnej wartości, sięgnąć trzeba do dwóch aktów: ustawy rządowej z 3.5.1791 r., czyli Konstytucji 3 Maja [J. Kowicki (oprac.), Konstytucja 3 Maja, s. 79–102] oraz ustawy konstytucyjnej z 23.4.1935 r. (Dz.U. Nr 30, poz. 227), nazywanej Konstytucją kwietniową. Są to jedyne ustawy rangi konstytucyjnej, które traktują o dobru wspólnym (wspólnym dobru) i które pojawiły się w kontekście prac nad obecnie obowiązującą Konstytucją RP.
 - 2. Tradycja klasyczna.
 - (...)
 - b. Konstytucja 3 Maja
 - c. Konstytucja kwietniowa
 - d. Podsumowanie

c) Systemy

System Prawa Prywatnego, System Prawa Karnego, System Prawa Administracyjnego

Podział wewnętrzny na:

Rozdziały

Paragrafy

Punkty rzymskie

Punkty arabskie

Przykład:

- § 1. Odpowiedzialność odszkodowawcza – uwagi ogólne
 - I. Istota i względny charakter odpowiedzialności odszkodowawczej
 - II. Stosunek odpowiedzialności odszkodowawczej do odpowiedzialności prawnej i cywilnej
 - III. Rozwój odpowiedzialności odszkodowawczej
 - 1. Geneza
 - 2. Stan obecny
 - 3. Perspektywy
 - 4. Unifikacja

System Prawa Handlowego, System Prawa Medycznego

Podział wewnętrzny na:

Rozdziały

Punkty

Przykład:

- Rozdział 2. Zagadnienia podmiotowe
 - 2.1. Uwagi wprowadzające
 - 2.2. Twórca dóbr niematerialnych będących przedmiotem ochrony
 - 2.2.1. Twórca jako podmiot dokonujący dobra niematerialnego
 - 2.2.1.1. Twórca jako podmiot prawa
 - 2.2.1.2. Wkład twórczy
 - 2.2.2. Współtwórczość – dokonanie dobra niematerialnego

- 2.2.3. Dokonywanie dobra niematerialnego w stosunku pracy
 - 2.2.3.1. Uwagi wstępne
 - 2.2.3.2. Stosunek pracy. Cechy przedmiotowe i strony
- 2.2.4. Dokonanie dobra niematerialnego jako efekt realizacji innej umowy
- 2.2.5. Uprawnienia twórcy związane z dokonaniem dobra niematerialnego
 - 2.2.5.1. Uwagi wprowadzające
 - 2.2.5.2. Prawo do patentu, wzoru użytkowego i prawa z rejestracji wzorów przemysłowych oraz topografii układów scalonych
 - 2.2.5.3. Prawo do wynagrodzenia
 - 2.2.5.4. Prawo do wymienienia osoby twórcy

d) Komentarze & linia orzecznicza

Podział wewnętrzny na:

Artykuły (układ wewnętrzny na działy, rozdziały, tytuły itp. uzależniony od układu wewnętrznego aktu prawnego)

- A. Komentarz
 - B. Linia orzecznicza
- Numerowane tezy, po których następuje komentarz

Przykład:

A. Komentarz

1. Rodzaje postanowień. Jest regułą, że orzeczenia sądu w postępowaniu nieprocesowym zapadają w formie postanowień. Wyróżnia się dwa rodzaje takich postanowień: 1) co do istoty sprawy (merytoryczne), 2) co do wszelkich kwestii o charakterze procesowym. Pierwsza grupa odpowiada orzeczeniom zapadającym w procesie w formie wyroków, druga – w formie postanowień.

e) Prawo sądowe

Podział wewnętrzny na:

Części
Rozdziały
Punkty arabskie

Seria wymaga wyróżnienia przykładów oraz wyróżnienia orzecznictwa ilustrującego dane zagadnienie. Konieczne jest także opracowanie wzorów pism, które stanowią Część II każdej publikacji książkowej

Przykład:

Część I. Komentarz praktyczny z orzecznictwem

- Rozdział 2. Zachowek
 - 1. Charakter prawny zachowku
 - 2. Funkcje zachowku
 - 3. Krąg osób uprawnionych do zachowku

Część II. Wzory pism procesowych

- 1. Wniosek o stwierdzenie nabycia spadku z ustawy
- 2. Wniosek o stwierdzenie nabycia spadku z testamentu z zastosowaniem reguły interpretacyjnej z art. 961 KC
- 3. Wniosek o stwierdzenie nabycia spadku z testamentu

4. Pozew o zachowek

f) Metodyki

Podział na:

Części

Rozdziały

Punkty arabskie

Przykład:

Część I. Komentarz praktyczny z orzecnictwem

Rozdział 1. Adwokat w postępowaniu karnym jako pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego, prywatnego, powoda cywilnego, subsydiarny akt oskarżenia

1. Uwagi wstępne

2. Pełnomocnik pokrzywdzonego w postępowaniu przygotowawczym

3. Pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego

(…)

Część II. Wzory pism procesowych

1. Zgłoszenie obrońcy

2. Upoważnienie do obrony nieograniczonej

3. Upoważnienie do reprezentowania oskarżyciela prywatnego

ZAŁĄCZNIKI**ZAŁĄCZNIK NR 1****a) Organy orzekające**

BGH	Niemiecki Federalny Sąd Najwyższy (<i>Bundesgerichtshof</i>)
ETPC	Europejski Trybunał Praw Człowieka
TSWE	Europejski Trybunał Sprawiedliwości
NSA	Naczelny Sąd Administracyjny
SA	Sąd Apelacyjny

SN	Sąd Najwyższy
SN (PS)	Sąd Najwyższy w pełnym składzie
SN (PSIC)	Sąd Najwyższy w pełnym składzie Izby Cywilnej (w latach 1982–1989: Izby Cywilnej i Administracyjnej)
SN (PSIAPiUS)	Sąd Najwyższy w pełnym składzie Izby Administracyjnej, Pracy i Ubezpieczeń Społecznych (od roku 1990: Izby Pracy i Ubezpieczeń Społecznych)
SN (PSIC)	Sąd Najwyższy w pełnym składzie Izby Cywilnej (w latach 1982–1989: Izby Cywilnej i Administracyjnej)
SN (7)	Sąd Najwyższy w składzie siedmiu sędziów
SW	Sąd Wojewódzki
TK	Trybunał Konstytucyjny

b) Czasopisma i dzienniki urzędowe – po roku podajemy Nr

AMSiK	Archiwum Medycyny Sądowej i Kryminologii
AUWr	Acta Universitatis Wratislaviensis
BMS	Biuletyn Ministerstwa Sprawiedliwości
BSN	Biuletyn Sądu Najwyższego
DPP	Demokratyczny Przegląd Prawniczy
Dz.U.	Dziennik Ustaw
Dz.Urz.	Dziennik Urzędowy
Gl.	Glosa
GP	Gazeta Prawna
GS	Gazeta Sądowa
GSW	Gazeta Sądowa Warszawska
GSiP	Gazeta Sądowa i Penitencjarna
Jur.	Jurysta
KPP	Kwartalnik Prawa Prywatnego
KPPubl.	Kwartalnik Prawa Publicznego
KSP	Krakowskie Studia Prawnicze
MoP	Monitor Prawniczy
MoPH	Monitor Prawa Handlowego
M.P.	Monitor Polski
NJW	Neue Juristische Wochenschrift
NP	Nowe Prawo
ONSA	Orzecznictwo Najwyższego Sądu Administracyjnego
OSN	Zbiór Orzeczeń Sądu Najwyższego. Orzeczenia Izby Cywilnej (w latach 1933–1952), Orzecznictwo Sądu Najwyższego (w latach 1953–1961: Izby Cywilnej i Izby Karnej, w roku 1962: Izby Cywilnej, w latach 1963–1981: Izby Cywilnej oraz Izby Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, w latach 1982–1989: Izby Cywilnej i Administracyjnej oraz Izby Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, w latach 1990–1994: Izby Cywilnej oraz Izby Administracyjnej, Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, w 1995 roku: Izby Cywilnej)

OSNAPiUS do 31.12.2002 r.

OSNP od 1.1.2003 r.

OSNCK - od 1953-1961 Orzecznictwo Sądu Najwyższego. Izba Cywilna i Karna

OSNK - od 62 r – Orzecznictwo Sądu Najwyższego Izba Karna

OSNKW - od 63 r – Orzecznictwo Sądu Najwyższego Izba Karna i Wojskowa

OSNwSK – Orzecznictwo Sądu Najwyższego w Sprawach Karnych, wychodził jako rocznik od 2003 r do 2012 r.

OSP Orzecznictwo Sądów Polskich – Orzecznictwo Sądów Polskich (1921–1939), Orzecznictwo Sądów Polskich i Komisji Arbitrażowych (1957–1989), Orzecznictwo Sądów Polskich (od 1990)

OTK-A	Orzecznictwo Trybunału Konstytucyjnego – Seria A
Pal.	Palestra
PB	Prawo Bankowe
PG	Prawo Gospodarcze
PiM	Prawo i Medycyna
PiP	Państwo i Prawo
PIZS	Praca i Zabezpieczenie Społeczne
POW	Problemy Opiekuńczo-Wychowawcze
PPA	Przegląd Prawa i Administracji
Pr.Sp.	Prawo Spółek
PS	Przegląd Sądowy
PR	Problemy Rodziny
Prok. i Pr.	Prokuratura i Prawo
PPH	Przegląd Prawa Handlowego
Pr.Sp.	Prawo Spółek
Prz.Sejm.	Przegląd Sejmowy
PWS	Problemy Wymiaru Sprawiedliwości
Rej.	Rejent
RiP	Rodzina i Prawo
RPEiS	Ruch Prawniczy, Ekonomiczny i Socjologiczny
RPO-Mat.	Biuletyn RPO – Materiały
R.Pr.	Radca Prawny
Rzeczp.	Rzeczpospolita
SC	Studia Cywilistyczne
SI	Studia Iuridica
SIS	Studia Iuridica Silesiana
SP	Studia Prawnicze
SPP	Studia Prawa Prywatnego
SPE	Studia Prawno-Ekonomiczne
Wok.	Wokanda
ZNIBPS	Zeszyty Naukowe Instytutu Badania Prawa Sądowego
ZNUG	Zeszyty Naukowe Uniwersytetu Gdańskiego
ZNUJ	Zeszyty Naukowe Uniwersytetu Jagiellońskiego
ZNUWr	Zeszyty Naukowe Uniwersytetu Wrocławskiego
ZPUKSW	Zeszyty Prawnicze Uniwersytetu Kardynała Stefana Wyszyńskiego

ZAŁĄCZNIK NR 2

apr.	aprobuująca
art.	artykuł
b.	były
CBOSA	Centralna Baza Orzeczeń Sądów Administracyjnych
CBOS	Centrum Badania Opinii Społecznej
cyt.	cytat, cytowana (-e, -y)
cz.	część
ETPC	Europejski Trybunał Praw Człowieka
d.	dawna (-e, -y)
dot.	dotyczy
ds.	do spraw
fr.	francuski
godz.	godzina
GUS	Główny Urząd Statystyczny
in.	inne
itd.	i tak dalej
itp.	i temu podobne
jw.	jak wyżej
KE	Komisja Europejska
KOPD	Komitet Ochrony Praw Dziecka
kryt.	krytyczna
lit.	litera
MEN	Ministerstwo Edukacji Narodowej
m.in.	między innymi
Min.	Minister
m.st.	miasto stołeczne
MSW	Ministerstwo Spraw Wewnętrznych
n.	następna (-e, -y)
Nb	numer brzegowy
NIK	Najwyższa Izba Kontroli
niem.	niemiecki
np.	na przykład
Nr	numer
ONZ	Organizacja Narodów Zjednoczonych
oprac.	opracowanie
orz.	orzeczenie
PCPR	powiatowe centrum pomocy rodzinie
pkt	punkt
podkr.	podkreślenie
por.	porównaj
post.	postanowienie
poz.	pozycja
prof.	profesor
przyp.	przypis
pt.	pod tytułem
r.	rok
RE	Rada Europy
red.	redakcja

RM	Rada Ministrów
RODK	Rodzinny Ośrodek Diagnostyczno-Konsultacyjny
RPO	Rzecznik Praw Obywatelskich
rozd.	rozdział
rozp.	rozporządzenie
s.	strona
sek.	sekcja
spost.	spostowanie
t.	tom
tj.	to jest
TPD	Towarzystwo Przyjaciół Dzieci
tys.	tysiąc
tzn.	to znaczy
tw.	tak zwana (-e, -y)
uchw.	uchwała
USC	Urząd Stanu Cywilnego
ust.	ustęp
uw.	uwaga (-i)
w.	wiek
w zw.	w związku
wyd.	wydanie
wyr.	wyrok
zarz.	zarządzenie
ze zm.	ze zmianami
zd.	zdanie
ZG TPD	Zarząd Główny Towarzystwa Przyjaciół Dzieci
zm.	zmiana (-y)
zob.	zobacz
z.	zeszyt